

ספרי' – אוצר החסידים – ליונאוויטש

התוועדות

כבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

ש"פ תצא, י"ד אלול, ה'תשל"א

חלק א – יו"ל לש"פ שופטים, ז' אלול, ה'תשע"ו

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושש לבריאה (ופרצת)

שנת הקהל

מאה וחמישים שנה להסתלקות הילולא של אדמו"ר ה"צמח צדק"

פתח דבר

לקראת ש"פ שופטים, ז' אלול הבעל"ט, הננו מוציאים לאור חלק ראשון מהתוועדות ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשל"א – הנחה בלתי מוגה (חלק שני י"ל אי"ה לש"פ תצא).

*

בתור הוספה – מכתב (תדפיס מכרכי אגרות-קודש שמכינים עתה לדפוס).

*

ויה"ר שנזכה תיכף ומיד ממש לקיום היעוד "הקיצו ורננו גו", ומלכנו נשיאנו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, "תורה חדשה מאתי תצא".

ועד הנחות בלה"ק

בדר"ח אלול, ה'תשע"ו (ופרצת),

שנת הקהל

מאה וחמישים שנה להסתלקות היולא של אדמו"ר ה"צמח צדק"

ברוקלין, נ"י.

©

Published and Copyright 2016 by

LAHAK HANOCHOS INC.

788 Eastern Parkway Suite #408 Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 604-2610

info@lahak.org • <http://www.lahak.org>

The Kehot Logo is a trademark of Merkos L'inyonei Chinuch.

5776 • 2016

Printed in the United States of America

נדפס באדיבות דפוס

The PrintHouse

538 Johnson Ave. Brooklyn N.Y. 11237

(718) 628-6700

נסדר והוכן לדפוס

על ידי חיים שאול בן חנה

בדפוס „ועד הנחות בלה"ק"

(718) 604-2610

נדפס בסיוע ולזכות יצחק בן לאה וזוגתו רבקה ויקה בת רחל ומשפחתם שיחיו

בס"ד. שיחת ש"פ תצא, י"ד אלול, ה'תשל"א.

בלתי מוגה

כ"ק אדמו"ר שליט"א קידש על היין.

א. בהמשך להמדובר לעיל¹ אודות הקביעות דפרשת ראה ביחס לחודש אלול – שבת מברכים חודש אלול או ר"ח אלול, הרי מובן גם בנוגע לפרשיות שלאח"ז, ובנדו"ד, פרשת כי-תצא, שהם לעולם בחודש אלול. וכמרומו במ"ש בהתחלת הפרשה²: "ובכתה גו' ירח ימים", ומבואר בספרי מוסר³ וספרי חסידות⁴ ש"ירח ימים" זה קאי על חודש אלול, חודש החשבון על השנה שעברה בתור הכנה לשנה הבאה, שבו צריך להיות ענין הבכי', כדלקמן.

ב. ובהקדמה:

התחלת הפרשה היא: "כי תצא למלחמה על אויביך" – דקאי על המלחמה הכללית שישנה בכל יום בשעת התפלה, כדאיתא בזהר⁵: "שעת צלותא שעת קרבא".

והענין בזה – שבכל יום צריך איש ישראל לצאת למלחמה לכבוש את העולם, מלשון העלם (והסתר)⁶, ולעשות ממנו דירה לו ית' בתחתונים⁷. ולכל לראש – המלחמה ב"עולם" שבו, עם היצה"ר, כמבואר בתניא⁸ [ששייך לכל אחד מישראל, להיותו "ספר של בינונים", והרי "מדת הבינוני היא מדת כל אדם"⁹] ש"הגוף נקרא עיר קטנה¹⁰, וכמו ששני מלכים נלחמים על עיר אחת שכל אחד רוצה לכבשה ולמלוך עלי', דהיינו להנהיג יושבי' כרצונו ושיהיו סרים למשמעתו בכל אשר יגזור עליהם, כך שתי הנפשות האלקית והחיונית הבהמית שמהקליפה נלחמות זו עם זו על הגוף וכל אבריו וכו'".

ועד"ז בנוגע לפרטי הענינים שבהמשך הכתוב: "והבאתה אל תוך

(1 שיחת ש"פ ראה ס"ו... ואילך (לעיל ע' ... ואילך).
 (2 כא, יג.
 (3 ל"ת להאריז"ל עה"פ. וראה זו"ח עה"פ (נח, סע"ד).
 (4 ראה אוה"ת נ"ך ח"ב ס"ע א"ג. וראה גם שיחת ש"פ תצא תשכ"ז ס"ו (תו"מ ח"ג ע' 342). וש"נ.
 (5 הובא בלקו"ת ריש פרשתנו (לד, ג. לה, ג). ובכ"מ. וראה זהר ח"א רמ, ב. ח"ג רמג, א.
 (6 ראה לקו"ת שלח לו, ד. ובכ"מ.
 (7 ראה תנחומא בחוקותי ג. נשא טז. ב"ר ספ"ג. במדב"ר פי"ג, ו. תניא רפל"ו. ובכ"מ.
 (8 פ"ט.
 (9 שם רפי"ב.
 (10 נדרים לב, ב.

ביתך וגלחה את ראשה ועשתה את צפרני' וגו' ובכתה וגו'", כמבואר בלקו"ת¹¹ פרטי העיניים אלו בעבודת האדם, ועד לענין ד'תבוא אלי' ובעלתה", "היינו ענין מס"נ והוא ענין נפילת אפים" (שלאחרי שמו"ע — עיקר התפלה, כפס"ד הרמב"ם¹² שהמצות עשה דתפלה היא "שיהא אדם.. שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה כו'", והרי שאלת צרכיו היא בשמו"ע).

ועז"נ "כי תצא למלחמה על אויביך", אזי מבטיחים לו ש"נתנו ה' אלקיך בידך" — כי, כאשר יהודי עומד בתשוקה ורצון חזק כל ישונה למלא רצונו של הקב"ה, אזי הולך הקב"ה יחד עמו בעבודת המלחמה, ולכן יש בכחו לנצח במלחמה.

ואז נעשה גם הענין ד'ושבית שביו" — שקאי על ניצוצות הקדושה שנמצאים בעיני העולם [ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט¹³ על הפסוק¹⁴ "לעולם ה' דברך נצב בשמים", שדבר הוי' שעל ידו נברא העולם נמצא תמיד בכל הנבראים להוותם בכל רגע, אלא שזהו באופן של העלם והסתר, שזהו מעמד ומצב של גלות ושביו, וכאשר איש ישראל מגלה אלקות בעולם, אזי מוציא את ניצוצי הקדושה מהשביו, ובאופן שנעשה בעה"ב עליהם — "ובעתה" מלשון בעלות, ועד שפועל ביטול מציאות העולם כולו, שכל מציאותו אינה אלא דירה לו ית' בתחתונים.

ג. ויש להוסיף ולבאר דיוק לשון הכתוב "כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלקיך בידו ושבית שביו"¹⁵:

בהתחלת הפסוק נאמר "כי תצא", לשון יחיד; ולאח"ז נאמר "על אויביך", לשון רבים; ולאח"ז נאמר "ונתנו גו' בידך" — עוה"פ לשון יחיד? גם צריך להבין מ"ש "ושבית שביו", דלכאורה הרי זה כפל לשון?

ד. והביאור בזה:

הטעם שנאמר "כי תצא" לשון יחיד הוא — לפי שהתורה דורשת מכל אחד מישראל להיות בהתאחדות והתכללות עם כל בני, עד שנעשים כולם מציאות אחת.

ולכאורה: הרי התורה עצמה אומרת ש"אין דיעותיהם שוות" ו"אין פרצופיהן שווין"¹⁶, כך, שע"פ תורה יש חילוקים בין בני, וא"כ, איך יתכן שיהיו כולם מציאות אחת?

15) ראה גם במאמר שנאמר בהתוועדות (לעיל ע'...). לקמן ס"י.כ.

16) ראה ברכות נח, א. סנהדרין לח, א. ועוד.

11) פרשתנו לו, ג ואילך.

12) הלי תפלה פ"א ה"ב.

13) תניא שעהיחיה"א בתחלתו.

14) תהלים קיט, פט.

אך הענין הוא — שיש נקודה אחת שמאחדת את כולם, שזוהי השליחות של הקב"ה שמוטלת על כאו"א מישראל — "כי תצא למלחמה גוי", כך, שאצל כולם ישנו רק ענין אחד — מילוי שליחותו של הקב"ה. וכמו בצבא כפשוטו, שיש בו חילוקי מדריגות: אנשי חיל, ושרי הצבא, "שרי אלפים שרי מאות שרי חמישים ושרי עשרות"¹⁷, ככל פרטי הענינים שבסדרי הצבא; אבל יש תכלית ומטרה אחת לכל הצבא — לנצח במלחמה, שזוהי הנקודה שמאחדת את כל אנשי הצבא — מאנשי החיל עד לשרי הצבאות ועד לראש הצבא — שנעשים למציאות אחת. ועד"ז בנוגע לבנ"י, שכאשר כל אחד ממלא את שליחותו של הקב"ה, הרי זה מבטא את הצד השווה שיש בכולם, כך, שאע"פ שכל אחד ממלא את השליחות לפי דרך העבודה שלו, פלוני בקו זה ופלוני בקו אחר, מ"מ, יש אצל כולם נקודה משותפת — מילוי שליחותו של הקב"ה, וכיון ש"שלוחו של אדם (העליון) כמותו"¹⁸, הרי כשם ש"ה' אחד"¹⁹, כך גם כל בנ"י — "ראשיכם שבטיכם וגוי' מחוטב עציך ועד שואב מימך"²⁰ — הם "לאחדים כאחד"²¹, מציאות אחת.

ולהעיר גם מתורת רבינו הזקן²² על הפסוק¹⁹ "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד", שיהודי אינו יכול ואינו רוצה להיות נפרד מאלקות — שגם ענין זה נאמר בלשון יחיד: "שמע ישראל" (ולא "שמעו ישראל"), כיון שזוהו ענין שישנו אצל כל בנ"י ומאחד את כולם.

וענין זה מודגש גם בחודש אלול: ר"ת "אני לדודי ודודי לי"²³ — "אני", לשון יחיד, ולא "אנו", לשון רבים, והיינו, שכל בנ"י עומדים בתנועה אחת שמאחדת את כולם למציאות אחת — "אני לדודי"; ועי"ז נמשך גם הענין ד"דודי לי".

ואעפ"כ נאמר "על אויביך", לשון רבים — כיון שעבודתו של איש ישראל צריכה להיות (לא בעולמות העליונים, כמו עולם האצילות, עולם האחדות²⁴, אלא) דוקא למטה ב"בירא עמיקתא"²⁵ — "עלמא דפרודא"²⁶,

17) יתרו יח, כא"כה.	נעתק ב"היום יום" כא (סיון). ועוד.
18) ברכות לד, ב (במשנה). וש"נ (וראה לקו"ת ר"פ ויקרא).	23) שה"ש ו, ג. וראה שעה"פ עה"פ. ב"ח לטואו"ח סתקפ"א (ד"ה והעבירו). ועוד.
19) ואתחנן ו, ד.	24) ראה לקוטי הש"ס להאריז"ל ריש מס' שבת. תו"א וראר נז, א. ובכ"מ.
20) ר"פ נצבים.	25) ע"פ ל' חז"ל — חגיגה ה, ב.
21) לקו"ת ר"פ נצבים.	26) זח"ב רלד, סע"א. וראה תניא ספכ"ב.
22) אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ע' שפד נעתק ב"היום יום" (כה תמוז). שם ע' תקמו	ספל"ג. ובכ"מ.

שבו כתיב²⁷ "נעשה אדם" לשון רבים, "כתוב והרוצה לטעות יטעה"²⁸, ודוקא במעמד ומצב כזה הולכים בשליחותו של הקב"ה לנצח את המלחמה.

וברור הדבר ש"נתנו ה' אלקיך בידך", ובאופן שנעשה גם הענין ד"שבית שביו" — "שביו" דייקא, שהם ניצוצות הקדושה השייכים אליו; ובאופן ד"שבית", והיינו, שאין זה ענין של "נהמא דכיסופא"²⁹, ואפילו לא עבודה מתוך מנוחה, אלא דוקא עבודה מתוך גייעה גדולה — להוציא מן השבי.

וכל זה שייך לכל אחד מישראל, כמבואר בלקו"ת³⁰ שעבודה זו נעשית מצד פנימיות הלב, והרי פנימיות הלב היא בשלימות אצל כל בני, שלכן, אפילו במעמד ומצב ד"אני ישנה בגלותא", הנה "לבי ער"³¹, להקב"ה לתורתו ולמצוותיו³².

ה. והנה, כיון ש"התורה כללות ופרטות נאמרה"³³, ו"אסתכל באורייתא וברא עלמא"³⁴ — נמשך גם הענין ד"כי תצא למלחמה וגו'" באופן שיש בו ב' זמנים: כפי שהוא בפרטיות בעבודת התפלה שבכל יום, וכפי שהוא בכללות השנה — בחודש אלול, שעז"נ "ובכתה גו' ירח ימים" (כנ"ל ס"א).

אמנם, בכי' זו היא בכי' של שמחה — כמבואר בלקו"ת³⁵ ש"מעלת ומדריגת הבכי' היא בחי' תשובה עילאה הגדולה מכולם. . ועל זה נאמר³⁶ לעתיד לבוא בבכי יבואו וגו'" — כשם שכללות העבודה ד"כי תצא למלחמה גו'" היא מתוך שמחה, בידעו שהקב"ה הולך עמו כו'. ובפרט בחודש אלול, שאז ישנו הענין ד"אני לדודי ודודי לי", והרי הלשון "דודי" מורה על אהבה גדולה ביותר³⁷.

ו. וכיון שישנה הבטחת התורה "כי תצא למלחמה על אויבך (אזי) ונתנו ה' אלקיך בידך וגו'", הן בנוגע לעבודה הפרטית שבכל יום והן בנוגע לעבודה דחודש אלול — הרי בודאי יקויים הדבר "בלי שום ספק וס"ס בעולם",

— ע"ד המבואר באגה"ת³⁸ לענין ברכת סלח לנו: "שאנו מברכין בכל

(רמז תתקפח) עה"פ.

33 ראה חגיגה ו, סע"א ואילך. וש"נ.

34 זח"ב קסא, רע"ב.

35 שם לו, ג.

36 ירמי' לא, ח.

37 ראה ב"ח שם.

38 פי"א.

27 בראשית א, כו.

28 ב"ר פ"ח, ח.

29 ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת

צו ז, רע"ד. ובכ"מ.

30 פרשתנו לה, ג ואילך.

31 ש"ש ה, ב. וראה זח"ג צה, א.

32 ראה שהש"ר (פ"ה, ב (א)) ויל"ש

תפלת י"ח תיכף שמבקשים סלח לנו כו', ברוך אתה ה' חנון המרבה לסלוח, והרי ספק ברכות להקל משום חשש ברכה לבטלה, אלא אין כאן שום ספק כלל מאחר שבקשנו סלח לנו מחל לנו, ומסיים: "ואילו לא היינו חוזרים וחוטאים היינו נגאלין מיד, כמו שאנו מברכין בא"י גואל ישראל" — ועד לסיום הענין: "ובעתה והיתה לך לאשה", שזהו ע"ד מ"ש בהפטרה (בנוגע ליעודים דלעתיד לבוא) "כִּי־39 בועליך עושיך וגו'"⁴⁰.

ובפרט שע"י נצחון המלחמה בעצמו בנוגע לגוף ונפש הבהמית נעשה ענין של גאולה בנוגע לנפש האלקית, והרי מגאולה פרטית באים לגאולה כללית (כמבואר באגה"ק⁴¹ בענין ד"פדה בשלום נפשי⁴²) — שכל בני"י יוצאים מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה⁴³, ו"שמחת עולם על ראשם"⁴⁴, מצד הגילוי אור מלמעלה, כמ"ש (בהפטרה שלאח"ז)⁴⁵ "קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח", בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, בקרוב ממש, בעגלא דידן.

* * *

ז. נוסף על הענינים של פרשת כ"תצא שישנם בכל שנה ושנה, ישנם גם ענינים הקשורים עם קביעות השנה, שגם בהם יש הוראה מיוחדת, כמובן מתורת הבעש"ט⁴⁶ שכל דבר שיהודי רואה או שומע ה"ז בהשגחה פרטית, וצריך ללמוד מזה הוראה בעבודת ה'.

הקביעות המיוחדת בשנה זו היא — שר"ח אלול חל בשבת, וכתוצאה מזה יש שינוי בהפטרה של פרשת כ"תצא, כדלקמן.

ובהקדמה — שכיון שקריאת התורה ואמירת ההפטרה אינם ביחיד אלא בציבור דוקא, הרי מובן, שההוראה שלמדים מזה נוגעת לכל אחד מישראל בכל מקום ובכל זמן בתור כלל.

וענין זה הוא בנוגע להפטרה עוד יותר מאשר בנוגע לקריאת התורה, כי, קריאת הפרשה יכולה להיות גם ע"י כל אחד לעצמו בתור יחיד, וכמו שכל אחד מעביר את הסדרה לעצמו⁴⁷, ועאכ"כ לפי התקנה

הבעש"ט, ולאח"ז ע"י רבינו הזקן בהתגלות חסידות חב"ד, ולאחריו ע"י נשיאי חב"ד לדורותם, עד לנשיא חב"ד בדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר.

(44) ישע"י לה, יו"ד. נא, יא.

(45) שם ס, א.

(46) ראה כש"ט בהוספות סקע"ט ואילך.

סרכ"ג ואילך. וש"נ.

(47) טושו"ע ואדה"ז או"ח רסרפ"ה. וש"נ.

(39) ישע"י נד, ה.

(40) חסר קצת (המו"ל).

(41) ס"ד.

(42) תהלים נה, יט.

(43) נזכר גם שהגאולה באה ע"י העבודה

ההפצת המעיינות חוצה, כהמענה לבעש"ט

בהיכלא דמלכא משיחא (על שאלתו אימת

אתי מר): "לכשיפוצו מעינותיך חוצה"

(כש"ט בתחלתו. ובכ"מ), כפי שהתחיל ע"י

של רבינו הזקן (שהולכת ומתפשטת יותר ויותר) ללמוד בכל יום פרשה חומש, באופן שבמשך כל השבוע מסיימים את כל הסדרה; משא"כ ההפטורות ש"אין צריך לקרותן לעצמו", אלא בציבור דוקא.

ואף שיש מנהג שבשעה שמעבירים את הסדרה קורין גם ההפטרה⁴⁸ — הרי זה רק מנהג בעלמא, ולא נתפרסם בכל תפוצות ישראל, ואינו נפוץ כ"כ אפילו בין חסידים (ולא כמו שיעורי חת"ת, שהולך ומתפרסם יותר ויותר בין חסידים, וגם אצל כללות בני"י).

ובכ"ן⁴⁹: כאשר הקביעות דשבת פרשת ראה היא בר"ח אלול, הנה במקום ההפטרה "עני" סוערה לא נוחמה⁵⁰ (שמפטירין בדרך כלל בפרשת ראה), אומרים ההפטרה דשבת ר"ח⁵¹: "השמים⁵² כסאי"⁵³. ואז מוסיפים בש"פ תצא — לאחרי ההפטרה "רני עקרה"⁵⁴ — גם הפסוקים מהפטרת "עני" סוערה⁵⁵.

וצריך להבין:

בנוגע לסדר ההפטורות של "שבעה דנחמתא", מביא האבודרהם⁵⁶ מהמדרש, שבהפטרה הראשונה אומר הקב"ה לנביאים "נחמו נחמו עמי"⁵⁷, שהם ינחמו את בני"י. ועל זה בא המענה של כנסת ישראל (בהפטרה השני) "ותאמר ציון עזבני הוי"⁵⁸, שרצונם שהנחמה תבוא (לא ע"י נביאים, אלא) מהקב"ה בעצמו. וכאשר הנביאים מוסרים להקב"ה (בהפטרה השלישית) ש"עני" סוערה לא נחמה⁵⁹, אומר על זה הקב"ה (בהפטרה הרביעית) "אנכי אנכי הוא מנחמכם"⁵⁹, שהוא מקבל תביעתם של בני"י והוא בעצמו ינחם אותם. ובהמשך לזה באות ההפטורות "רני עקרה לא ילדה"⁵⁴ ו"קומי אורי כי בא אורך"⁴⁵, שנחמות אלו הן מהקב"ה בעצמו. ועל זה עונה כנסת ישראל (בהפטרה השביעית) "שוש איש ביהוי"⁶⁰, שעכשיו — לאחרי שהקב"ה

(כידוע שכל ענין שישנו בחלק הסוד שבתורה, או בחלק הדרוש או הרמז, ישנו גם בחלק הפשט) — שהמעלה שיש בפנימיות הענינים בקביעות דש"פ ראה בר"ח אלול, באה לידי ביטוי גם בנגלה דתורה, שאין מפטירים "עני" סוערה לא נוחמה", אלא "השמים כסאי".

54) שם נד, א.

55) מג"א שם.

56) ב"סדר הפרשיות וההפטורות".

57) שם מ, א.

58) שם מט, יד.

59) שם נא, יב.

60) שם סא, יו"ד.

48) לכאורה הכוונה לקריאת ההפטרה בהמשך להעברת הסדרה (ראה ספר המנהגים חב"ד ריש ע' 25), ולא רק "כי שמא יקראוהו למפטיר בבית הכנסת" (שו"ע אדה"ז שם סוסרפ"ה). — המו"ל.

49) מכאן עד סוף הסעיף — נכלל בחלק השיחה שהוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס בהוספות ללקו"ש ח"ט ע' 349 ואילך.

50) ישע"י נד, יא.

51) רמ"א או"ח סתכ"ה.

52) שם סו, א.

53) וכאן רואים שעניני פנימיות התורה

באם לידי ביטוי באופן גלוי בנגלה דתורה

בעצמו מנחם אותם "רני עקרה" ו"קומי אורי" — הנה "שוש אשיש בהוי" תגל נפשי באלקי כי הלבישני בגדי ישע וגו'⁶⁰ — הקב"ה בעצמו. ולכאורה⁶¹: לאחרי שאומרים כבר ההפטרה "אנכי אנכי הוא מנחמכם" (שהקב"ה מבטיח שהוא ינחם את בני) וההפטרה "רני עקרה" (שבה מנחם הקב"ה את בני בפועל), מה מקום — לפי המדרש הנ"ל — לומר אז "עני" סוערה לא נוחמה?"

ומזה גופא מובן, שאז (בקביעות כזו, הנה מצד המעלה של ר"ח), לא מתפייסים בני גם לאחרי "אנכי אנכי הוא מנחמכם" ו"רני עקרה", והם עדיין בבחינת "עני" סוערה לא נוחמה, ומתנחמים רק ב"קומי אורי כי בא אורך".

ונמצא שהענין ד"קומי אורי" בקביעות כזו הוא באופן אחר — "קומי אורי" נעלה יותר⁶² (שלא כמו ברוב השנים, ש"קומי אורי" בא בהמשך ל"רני עקרה"), ובני מתנחמים דוקא בנחמה של "קומי אורי" נעלה יותר.

ח. ויש להוסיף בזה, בהקדם הידוע אודות ז' התורות שאמר הבעש"ט בגן עדן (כפי שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר בשיחות דשמע"צ תרצ"ז⁶³, מה ששמע מאביו, כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, בשבת פ' כי תבוא שנת תרנ"ב), החל מהתורה על הפסוק⁶⁴ "והי' כי תבוא אל הארץ וגו'", ועוד תורות על פסוקים נוספים, כולל גם הפסוק⁶⁵ "אשרי העם יודעי תרועה", עד לתורה השביעית — תורה קצרה שנאמרה לנשיאי ישראל.

וז"ל: "תורה השביעית, ע"פ קומי אורי כי בא אורך וכבוד הוי'

מדלגין, וכמו ב"הבאים ישרש" ועוד. (ומאי נפק"מ הוספה בשבת שלאחרי' או שלפני'); הפטורת "שמעו" כשחל ר"ח מנ"א בשבת, לדעת אלו שנדחית — ולא מצינו שיוסיפוה ל"דברי ירמיה". כן להעיר מהפטרת פ' נח שנדחית מפני הפטרת שר"ח, ועוד.

ושקו"ט בהשיך לזה בהאחרונים לשו"ע אור"ח שם. וראה ג"כ שערי אפרים ש"ט סכ"ב"כו ובני"כ שם.

62) כמה פי' ודעות בדרגת האור שבו מדובר בנבואה זו (ראה רשימות הצ"צ לישע'י סמ"ך, י"ט (אוה"ת נ"ך ע' רפז). וש"נ).

63) סה"ש תרצ"ז ע' 191. וראה גם תו"מ חמ"ז ע' 344. וש"נ.

64) ר"פ תבוא.

65) תהלים פט, טו.

61) נוסף לכך שצריך ביאור, שלא מצינו בהפטורה אחרת שכשדוחין אותה (מצד הפטרת ר"ח וכיו"ב) יאמרו אותה בשבת אחרת. ואין לומר שזהו לפי שתקנו לומר "שבעה (דוקא) דנחמתא" — שהרי גם כשאומרים "עני" סוערה" בש"פ תצא, אינה הפטרה בפ"ע, כ"א שההפטרה "רני עקרה" יש בה יותר פסוקים ממספר הפסוקים שיש בה ברוב השנים, והמספר "שבעה דנחמתא" כשחל ר"ח אלול בשבת הוא — לפי ש"השמים כסאי" יש בה גם "נחמות ירושלים" (ט"ז שם).

גם אין לומר דשאני בנדו"ד ש"עני" סוערה גו"ה הוא ההמשך (בישע'י) דפסוקי "רני עקרה" — כי עד"ז הוא גם הפטרת פ' פנחס (שנדחית מפני ג' דפורענותי' — כבשנה זו [תשל"א]) ולא הוסיפוה להפטרת פ' תשא. ואף שצריך לדלג כמה פסוקים — הרי בכמה הפטורות

עליך זרח. מאמר זה הי' לנשיאי ישראל. ואמר להם: אתם נשיאי ישראל שמניחים התורה והעבודה שלכם בשביל טובת הרבים, מה יהי' אתכם? הנה עז"נ קומי אורי באור הפרטי להכללי כי בא אורך".

[כך מסתיימת התורה השביעית. — אינני יודע אם רק ברשימה אין יותר מזה, או שכ"ק מו"ח אדמו"ר לא ביאר יותר. ענין זה צריכים לברר אצל אלו שהיו נוכחים בשעת מעשה. ובכל אופן, עד כאן נמצא ברשימה].

ולכאורה אינו מובן: מהי השאלה (בנוגע לנשיאי ישראל) מה יהי' אתכם? — כיון שנשיאי ישראל מתעסקים בטובת הרבים ע"פ ציווי התורה "הוכח תוכיח את עמיתך .. ואהבת לרעך כמוך"⁶⁶, ובפרט שעושים זאת מתוך מס"נ, שמניחים תורתם ועבודתם בשביל טובת הרבים — הרי בודאי יקבלו שכר על זה!?

ועכצ"ל, שאילו היו עוסקים בתורתם ועבודתם (מבלי להניח זאת בשביל טובת הרבים), ובפרט שהיו עוסקים בזה מתוך מס"נ — היו מגיעים לעילוי גדול יותר. ולכן יש מקום לשאלה "מה יהי' אתכם", כיון שנחסר אצלם בגלל התעסקותם בטובת הרבים.

ועל זה בא המענה לנשיאי ישראל, ש"עז"נ קומי אורי באור הפרטי להכללי כו" — שע"י עבודתם בשביל טובת הרבים, הנה נוסף על השכר שיקבלו על קיום פרטי הענינים שבמצות ד"הוכח תוכיח את עמיתך" ומצות "ואהבת לרעך כמוך", נעשה אצלם ענין כללי נעלה יותר (לא בכמות, אלא) באיכות, ועד לענין ד"אורי", שהוא אור נעלה יותר אפילו מ"אור החמה" כפי שיהי' לעתיד לבוא "שבעתיים כאור שבעת הימים"⁶⁷ (שבע שבעיות כאור של שבעת הימים, הרי ארבעים ותשע שביעיות, העולים לשלש מאות וארבעים ושלושה).

וע"ד שמצינו בנוגע ל"רכוש גדול" שבו יצאו בני"י ממצרים (שלא הספיקה היציאה ממצרים כשלעצמה, אלא הוצרכו לצאת "ברכוש גדול")⁶⁸, באופן ש"נצלתם את מצרים"⁶⁹, כידוע שבפנימיות הענינים קאי על בירור ניצוצי הקדושה שהיו שם⁷⁰ — שנוסף על פרטי הניצוצות המתבררים (בדוגמת השכר על כל פרטי הענינים של כל מצוה בפ"ע), ישנו כללות ענין הבעלות על ה"רכוש גדול" (בדוגמת כללות עבודת המס"נ של נשיאי ישראל לטובת הרבים), שע"ז יוצאים מהגלות⁷¹.

* * *

66 קדושים יט, ידיח.

67 ישע"י ל, כו (ובפרש"י).

68 לך לך טו, יד. וראה ברכות ט, סע"א

69 שמות ג, כב.

70 ראה לקו"ש חכ"א ע' 80. וש"נ.

71 חסר הסיום (המז"ק).

הוספה

בי"ה, חי' סיון תשל"ה
ברוקלין, נ.י.

מר ... ש"י

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכו' ובו בקשת ברכה פ"נ מיום 5/22, ובעת רצון יקרא
על ציון כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע.

ובטח למותר להדגיש על הכרח הנהגה בחיי היום יומים שתהא מתאימה
להוראות תורתנו תורת חיים וקיום מצותי עליהם נאמר וחי בהם, שנוסף על
העיקר שכן הוא ציווי הקב"ה הרי זה גם הדרך לקבלת הברכה בהמצטרך
להאדם.

בברכה

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א
מזכיר

לכתבו שיחכה בקיום מצות התורה עד שיבין הטעם ע"ז -

דוגמא לרצונו - בשטח הרפואה (שכותב שלומד זה): כשרופא גדול (ומי
גדול-כהשם) מודיע שהנהגה מדויקת **מוכרחת** לבריאות, ויאמר מי שהוא שכיין
שעדיין אינו מבין הטעם לא יעשה כן -

מה לדעתו תהיינה התוצאות?

***

אשר הנני קבלת מכו' ובו בקשת ברכה פ"נ מיום 5/22, ובעת רצון יקרא על ציון כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע.

בברכה

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א

מזכיר

ובטח למותר להדגיש על הכרח הנהגה בחיי היום יומים שתהא מתאימה להוראות תורתנו תורת חיים וקיום מצותי עליהם נאמר וחי בהם, שנוסף על העיקר שכן הוא ציווי הקב"ה הרי זה גם הדרך לקבלת הברכה בהמצטרך להאדם.

לכתבו שיחכה בקיום מצות התורה עד שיבין הטעם ע"ז -

דוגמא לרצונו - בשטח הרפואה (שכותב שלומד זה): כשרופא גדול (ומי גדול-כהשם) מודיע שהנהגה מדויקת מוכרחת לבריאות, ויאמר מי שהוא שכיין שעדיין אינו מבין הטעם לא יעשה כן - מה לדעתו תהיינה התוצאות?

לזכות

שלום הלוי בן חנה

לרפואה שלימה וקרובה

ושלא יישאר שום רושם כלל

ולאריכות ימים ושנים טובות ובריאות